

РЕШЕНИЕ

№ 3024

гр. София, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11546** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ и чл. 148, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Образувано е по жалба на В. С. В. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. И. К. от АК - В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А-партер, срещу Решение № Ж- 681/06.10.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/Комисията/, с което по жалба вх. № В-17-30/27.11.2018 г. срещу [фирма], на основание чл. 41, ал. 4, т. 6 от Правилника за дейността на Комисията за енергийно и водно регулиране и на нейната администрация (Правилника), във връзка с чл. 27, ал. 2, т. 6 АПК, Комисията е прекратила производството по жалбата на В. В. по отношение на „поредното спиране на водоподаването в имота“, поради недопустимост на страна в производството (т. 1 от решението), а на основание чл. 41, ал. 4, т. 1 от Правилника по отношение на искането „да бъде plombиран монтирания индивидуален водомер в имота“, КЕВР е изпратила преписката на министъра на регионалното развитие и благоустройството за предприемане на действия по компетентност и даване на указания на [фирма] за прилагането на разпоредби по Глава шеста „Заплащане на услугите ВиК“ от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (т. 2 от решението). Жалбоподателката твърди незаконосъобразност на решението, като постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с

материалния закон. Счита, че неправилно по т. 1 е прекратено производството по преписката, т.к. бездействието на ВиК оператора е на практика причина за действията на трето лице и нарушението на чл. 43, ал. 2, т. 2 и т. 8 от Наредба №4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи /Наредба № 4/2004 г./, съгласно който всички потребители са длъжни да опазват от повреда водопроводните и канализационни мрежи и съоръженията, намиращи се в имотите им /т. 2/ и да спазват санитарно-техническите изисквания за ползването им /т.8/. Посочва, че предвид констатираното нарушение на инсталацията на 3-ти етаж, откъдето идва захранването с вода и за апартамента на жалбоподателката на 4 етаж, ВиК операторът е следвало да издаде предписание на основание цитираните разпоредби от Наредба № 4/2004г. до собственика на апартамента на 3 етаж за отстраняване на повредата в срок, а при неизпълнението им да наложи принудителни мерки по чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредбата. т.к. по този начин се спира и водоподаването към апартамента на жалбоподателката. Твърди се, че с бездействието си ВиК операторът е нарушил задължението си да осигурява непрекъснато водоснабдяване на имота на потребителите, което е нарушение и на целите по чл. 4, ал. 1, т. 1 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, а именно за задоволяване нуждите на потребителите от вода с питейни качества при отдаване на приоритет на питейно-битовото водоснабдяване на населението и съобразяване с обществен интерес. В жалбата се възразява срещу заключението на КЕВР, че не е компетентна да се произнесе относно отказа на ВиК оператора за пломбиране водомера на жалбоподателката. Твърди се, че отказът на ВиК оператора за пломбиране е даване на незаконосъобразни указания за ново „подвързване” в противоречие със съдебни решения и одобрен проект, което възпрепятства достъпа до услугата и присъединяването на обекта към съществуващата ВиК мрежа. Акцентира се, че жалбата е именно срещу това условие, поставено от оператора като условие за достъп до услугата и пломбиране на водомер, а след като Комисията е възприела задължението на ВиК оператора е следвало да даде задължителни указания. Посочва се, че при необходимост от тълкуване на норми от Наредба №4/2004г. регулаторът е следвало да поиска указания по прилагане на наредбата от министъра на Р., но не и да му препраща жалбата по компетентност. Твърди се, че след отмяната от съда на Решение № Ж-82/07.02.2019 г. и връщане на преписката за ново произнасяне, Комисията е следвало да се произнесе по същество със задължителни указания до оператора.

По тези и допълнително наведени в молба от 04.04.2022 г. съображения, се претендира отмяна на Решение №Ж-681 от 06.10.2021 г. и решаване на спора по същество, а при условията на евентуалност се иска връщане на преписката на КЕВР за ново произнасяне, като съдът да определи и срок за издаване акта, предвид неоснователното забавяне на произнасянето от страна на регулатора. Претендират се разноски.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, в писмен отговор и допълнително в с.з. чрез процесуален представител юрк. В., оспорва жалбата. Твърди законосъобразност на оспореното решение по съображения, изложени и в становище от 15.04.2022 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], не се явява и не изпраща представител. В

становище от 13.04.2022 г. оспорва основателността на жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 75-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и на основание чл. 168, ал. 1 АПК извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

В. С. В. е сезирала КЕВР с Жалба с вх. № В-17-30-14 от 27.11.2018 г. срещу [фирма] по повод отказ на ВиК оператора да пломбира индивидуален водомер в имот, намиращ се на адрес: [населено място], [улица], ет. 4, придобит от жалбоподателката съгласно нотариален акт № 150 от 03.09.2009 г., том 1, рег. № 1829 дело № 150/2009 г. на нотариус № 480 по регистъра на НК, като част от апартамент разделен на два дяла - два самостоятелни обекта. От доказателствата по делото се установява, че имотът е апартамент на четвърти етаж в жилищна сграда в режим на етажна собственост, изграден по време на брака на Ц. Р. и В. Р., приет и въведен в експлоатация на 30.11.1994 г. като реализиран строеж, представляващ надстройка с два жилищни етажа и един мансарден етаж. По проект в помещенията в мансардния етаж е предвидено изграждането на мивка с отводнителен канал с две разклонения. Процесния обект е ползван за жилищни нужди, като в него са били обособени отделни помещения, вкл. и баня-тоалетна. Захранването на обекта с вода е реализирано чрез водопроводна връзка от кухнята на апартамента на третия етаж. След прекратяването на брака им поради развод на 10.10.2005 г., съпрузите Ц. Р. (след развода С.) и В. Р. се снабдили с нотариален акт за обекта, на 4-тия етаж, придобит впоследствие от жалбоподателката, като жилищен при осигурено водоподаване и експлоатация на същия за жилищни нужди. Съобразно одобрено на 29.11.2005 г. споразумение Ц. Р. е получила собствеността върху апартамент № 3, находящ се непосредствено под обекта в югозападната част на мансардния етаж, който пък е поставен в дял и собственост на В. Р.. Последният го е продал на В. В. на 03.06.2009 г., като в нотариалния акт е описан като жилище.

След преустройство от собствениците на имота на третия етаж, водоподаването към имота на оспорващата е било прекъснато. В. е инициирала общо събрание на етажната собственост с искане да ѝ се позволи прокарване на вода от главния водомер или от най-близко находящ се щранг на съседите. След отказ на съсобствениците и доколкото жилището представлявало сушилниа, жалбоподателката предприела действия за промяна на предназначението на имота, като с влязло в сила разрешение за строеж и на основание одобрени проекти е била разрешена промяната на предназначението и вътрешно преустройство на сушилно помещение на мансарден етаж в жилищната сграда. Във връзка с промяната на предназначението на имота е представено становище на проектант по ВиК част, съгласно което при преустройството ще се ползва съществуващата ВиК инсталация от апартамента на третия етаж, който се намира под сушилното помещение. Съгласно издадено становище обекта на жалбоподателката ще ползва съществуващите ВиК отклонения за имота /сградата/ и за същия не е необходим предварителен договор за присъединяване.

Междувременно водоподаването към имота е възстановено от съдебен изпълнител съобразно постановено решение № 716 от 04.11.2014 г. на Апелативен съд - В. по в гр. д. № 416/2014 г. - „по начина, по който е било реализирано – „с тройник след другия водомер на 3-ти етаж преди делбата“, след което жалбоподателката подава заявление

във [фирма] за пломбиране на водомера, монтиран в имота й. ВиК операторът е отказал да пломбира индивидуалния измервателен уред в жилището с мотиви за неправилно подвързване на водомера към вътрешната сградна инсталация след друг индивидуален водомер. Обяснено е, че след като водомера бъде монтиран, както е в проекта и бъде свързан непосредствено след главния водомер, същият ще бъде пломбиран.

Недоволна от отговора на ВиК оператора жалбоподателката е подала жалба до КЕВР жалба вх. № В-17-30/27.11.2018 г. с доводи, че с поставянето на условия, цитирани в отговора, на практика й се отказва достъп до водоснабдителната мрежа. Изложила е фактите по случая с проследяване на хронологията по съдебните спорове и предприетите действия по изпълнение на съдебните решения. Позовала се е на чл. 59, ал. 5 от Общите условия на оператора във връзка с откриването на индивидуална партида и поискала намесата на КЕВР за указания за изпълнение на задълженията на [фирма] по пломбиране на водомера и откриване на индивидуална партида.

На 07.02.2019 г. КЕВР се произнесла с Решение № Ж-82, с което на основание чл. 22, ал. 1 ЗЕ прекратила преписката по жалбата с вх. № В-17-30-14/27.11.2018 г., считайки, че регулаторът не е компетентен да се произнесе. Прието е, че искането на жалбоподателката - за пломбиране на индивидуален водомер в имот в режим на етажна собственост, не попада в нито една от категориите жалби, подлежащи на разглеждане от Комисията, доколкото не е свързано с регулирането на цените, не е свързано с достъпността на ВиК услугите и не е сред изброените показатели за качество, за които КЕВР е оправомощена да следи.

С Решение № 559/30.01.2020 г. Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, е отменил Решение № Ж-82 от 07.02.2019 г. и е изпратил преписката на КЕВР за ново произнасяне. След анализ на приложимите разпоредби от ЗЕ и подзаконовите актове по прилагането му, съдът е счел, че Комисията е сезирана с жалба на потребител срещу ВиК оператор, свързана с предмета на регулиране по ЗРВКУ, поради което попада в хипотезата на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредба № 3/2013 г./. Изложено е, че операторът следва да изпълни задълженията си по присъединяването на потребителя към водопроводната мрежа на оператора, съответно пломбиране на водомера и откриване на индивидуална партида, респ. по доставянето на вода, откриване на индивидуална партида, присъединяване на нови потребители, монтиране и контролиране на водомерите и отчитане на потреблението. Изведен е извод, че доколкото жалбата на В. попада в предметния обхват на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3/2013 г., КЕВР е следвало да извърши обстойна проверка, да събере всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата, свързани с наличието на въведен в експлоатация законен строеж, изпълнението на строежа в съответствие с одобрените проекти, разрешаването на спора относно осигуряване на достъп за извършване на разрешени действия по водоснабдяване на обекта по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение, което е изпълнено по реда на образувано и прекратено изпълнително дело в частта за водоснабдяване на имота и свързването на ВиК инсталацията в него съгласно одобрен инвестиционен проект, както и в съответствие с изискванията на ВиК оператора. Съдът приел, че след анализирането на тези обстоятелства КЕВР дължи и произнасяне по същество със задължителни указания до оператора. В допълнение съдът е отбелязал, че се касае за неизпълнение на задължения на ВиК оператор, като

формалните пречки, посочени от оператора за начина на свързване на индивидуалния водомер, са преодолими, доколкото са свързани с начин на отчитане на потреблението, вкл. и чрез определянето на водомерите като общ и индивидуален и използването на реда, посочен в чл. 25 от Общите условия.

Горепосоченото решение на АССГ е оставено в сила с решение 2338/19.02.2021 г. на Върховния административен съд, III отделение, по адм. дело № 3457/2020 г. Касационната инстанция, споделяйки изводите на първостепенния съд, към мотивите на които е препратил на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК, е намерил за неотнормимо възражението на КЕВР, че „пломбирането на индивидуални водомери“ не е измежду показателите за качество, за които КЕВР следи.

С оглед постановените съдебни решения на АССГ и ВАС, със Заповед № 3-В-6/23.03.2021 г., изменена със Заповед № 3-Н-9/20.05.2021 г. на председателя на Комисията, и на основание чл. 10 ал. 1, т. 2 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация, е сформирана работна група със следните задачи: при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решение № 599/30.01.2020 г. на АССГ по адм. дело № 1134/2019 г., оставено в сила с решение № 2338/19.02.2021 г. на ВАС по адм. дело № 3457/2020 г., работната група да разгледа и анализира жалба с вх. № В-17-30-14/27.11.2018 г. срещу „Водоснабдяване и канализация - В.“ О. във връзка с искането на В. В. за пломбиране на индивидуален водомер от ВиК оператора на адрес: [населено място], [улица], ет. 4.

Въз основа на направеното проучване е изготвен доклад и проект на решение, което е разгледано на закрито заседание на колективния орган на 06.10.2021 г. и с необходимия кворум съгласно приложимите редакции на чл. 13, ал. 3 и чл. 11, ал. 1 ЗЕ е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № Ж – 681 от 06.10.2021 г. От него и приложените към него документи се установява, че с писмо изх. № В-17-30-14/29.03.2021 г. КЕВР е изисквала от [фирма] да представи информация дали към момента има водоподаване към имота, обект на жалбата и да изясни съществува ли техническа възможност за монтиране на измервателен уред, отчитащ единствено потребеното количество вода в апартамента на В. на ет. 4, [улица], [населено място].

ВиК операторът е отговорил със становище вх. № В-17-30-14/09.04.2021 г., в което е посочено следното: „жилището е водоснабдено чрез вътрешната водопроводна мрежа на сградата от инсталацията на етаж III преди батерия в банята на този апартамент /след индивидуален водомер/. Инсталацията към батерията има повреда и водата в апартамента на III етаж е спряна, като така е спряна и за апартамента на В.. ВиК операторът е посочил две технически възможности за монтиране на измервателен уред, отчитащ единствено потребеното количество вода в имота на жалбоподателката - изграждане на самостоятелен вертикален клон от хоризонталната тръжна разводка след общия водомер или съществуващия вертикален клон да се продължи от третия етаж до четвъртия“. Към отговора си дружеството е приложило схема на съществуващото водоподаване.

С писмо вх. № В-17-30-14/19.04.2021 г. жалбоподателката е представила пред Комисията: Удостоверение № 0-10/12.02.2019 г. за въвеждане в експлоатация на строеж: „Жилище с идентификатор 10135.1507.910.1.8., представляващо промяна предназначение и вътрешно преустройство на сушилно помещение „Г. И.“ № 18; становище № 129/25.01.2011 г. от [фирма] относно промяна предназначение на

сушилно помещение в жилище на [улица], в което е посочено, че „съгласно представения инвестиционен проект, обектът ще ползва съществуващите ВиК отклонения за имота /сградата/ и за същия не е необходим предварителен договор за присъединяване“; становище на главния архитект на Район „О.“, издадено въз основа на виза за проектиране на промяна предназначение, в което като заключение е посочено, че „диаметърът на хранващата тръба Ф25 мм е достатъчен за нормалната работа на монтираните санитарни арматури. Промяната на предназначение на сушилно помещение в жилищна сграда, находящо се на IV-ти мансарден етаж на жилищна сграда [улица], [населено място] - част ВиК отговаря на основните изисквания и действащите нормативи“.

С писмо изх. № В-17-30-14/23.04.2021 г. Комисията е изисквала от ВиК оператора да изясни начина на формиране на задълженията за предоставени ВиК услуги в апартамента на етаж 3 и в този на жалбоподателката (етаж 4) за периода от 1999 г. до момента, предвид издадените от дружеството фактури с № [ЕГН] от 17.04.2018 г. и № [ЕГН] от 17.04.2018 г., да посочи титулярите по партида № 1701073 за горечитирания период и кога и въз основа на какви документи дружеството е открило индивидуални партиди на собствениците на самостоятелни обекти в апартамента на етаж 3 и в този на жалбоподателката на етаж 4.

Във връзка с поставените въпроси [фирма] е изразило становище (вх. № В-17-30-14/13.05.2021 г.), към което е приложило: схема на водопроводната инсталация с посочено местоположение на водомерния възел; Справка облог и плащания за абонат № 1701072, титуляр Ц. Р.; Справка облог и плащания за абонат № 1701073, титуляр В. В.; Молба с вх. № М-863/18.10.2021г. от Ц. С.; Констативен протокол № 176/30.10.2017г.; Копие от карнет на абонат № 1701072; Копие от карнет на абонат № 1701073; Молба № Н-4013/27.08.2009 г. за прехвърляне на партида № 1701073; Договор от 27.08.2009 г.; Нотариален акт от 03.09.2009 г. и Справка за облог и плащания на абонат № 1701073 с титуляр ,И. П. към 27.08.2009г. В становището е посочено, че в жилището, собственост на В., измервателният уред е монтиран неправилно след индивидуалния водомер на ет. 3 - партида 1701072, с титуляр Ц. Р.. Уточнява се, че последния визуален отчет в имота на г-жа Р. е извършен на 17.08.2020 г., като след тази дата е начислявана служебна консумация на база предходен отчет по реда на чл. 23, ал. 2 от Общите условия. Уведомява се Комисията, че за партида № 1701073 с титуляр В. С. В. е начислена служебна консумация, за което са издадени фактури №№ [ЕГН]/17.04.2018 г. и [ЕГН]/17.04.2020 г. на основание констативен протокол № 176/30.10.2017 г. и констатирани несъответствия при монтажа на измервателния уред на ет. 4 - таванско помещение. Проверката е извършена на основание постъпила молба с вх. № М-863/18.10.2017г. от Ц. Д. С.. Начислената служебна консумация по горепосочените фактури на г- жа В. е приспадната от показанията на водомера на партида № 1701072. Дружеството информира, че при проверка в архива не са открити документи за откриване на партида № 1701073, а само документи въз основа на които е променен титуляря на партида № 1701073 и е сключен Договор от 27.08.2009 г. за продажба на питейна вода и отвеждане на отпадъчни води с В. В. за адрес на водоснабдявания имот: [населено място], [улица]. При тези констатации и постъпили документи Комисията е разгледала жалба вх. № В – 17 – 30 – 14/27.11.2018 г., като я е разделила на две части - по отношение на установеното, че към м. май 2021 г. водата в апартамента на В. е спряна и във връзка с искането ѝ да бъде пломбиран монтираният в обекта индивидуален водомер. В частта

по т. 1 преписката е прекратена с мотив, че не ВиК операторът, а трето лице прекъсва водоподаването към апартамента на жалбоподателката, поради което КЕВР не може да се произнесе по жалба срещу частния субект, който не е предприятие с предмет на дейност извършване на ВиК услуги.

По отношение на искането за пломбиране КЕВР е констатирала, че след променения статут на имота от „сушилня към апартамент на трети етаж“ в „жилище“ ВиК операторът е открил индивидуална партида за дела на имота на четвъртия етаж, като спазвайки клаузата на чл. 61, ал. 1 от Общите условия във връзка с промяната на собствеността, дружеството е променило титуляря по партидата на името на В. В.. Предвид сключеният договор за продажба на питейна вода и отвеждане на отпадъчни води, е констатирано, че [фирма] „е приело“ жалбоподателката за легитимен потребител на предоставяните от него услуги. Направен е анализ на относимите разпоредби от Наредба № 4/2004 г., при което е прието, че с нея са формулирани изисквания както към потребителите (да доставят и монтират индивидуалния водомер), така и към ВиК оператора (да пломбира холендъра на индивидуалния водомер към водопроводната тръба) и те са в логическо единство, така че от едновременното и добросъвестно изпълнение на задълженията на всяка от страните зависи постигането на желания резултат - отчитане и заплащане на изразходваните количества питейна вода в имотите на потребителите. Съобразено е, че начинът на отчитане и фактуриране на предоставяните ВиК услуги на потребителите, както и редът за монтиране и пломбиране на индивидуалните водомери са регламентирани в Наредба № 4/2004 г., издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, а съгласно § 6 от Преходни и заключителни разпоредби на Наредбата указания по прилагането ѝ дава министърът на регионалното развитие и благоустройството. Прието е, Комисията няма правомощия да се произнесе с указание към ВиК оператора за пломбиране на монтирания индивидуален водомер в сградата.

С тези мотиви регулаторът е прекратил цялостно производството по жалбата: в частта по т. 1 - поради недопустимост на страна в процеса, и в частта по т. 2 - поради некомпетентност на Комисията, като е изпратил преписката на министъра на регионалното развитие и благоустройството за предприемане на действия по компетентност и даване на указания на [фирма] за прилагане на разпоредби по глава шеста „Заплащане на услугите В и К“ от Наредба №4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи.

В хода на производството жалбоподателката представя писмо изх. № 90 – 03 – 960/24.11.2021 г., издадено от министъра на регионалното развитие и благоустройството, в което след проследяване на хронологията на събитията по повод жалбата ѝ, органът е дал препоръки, откроявайки два възможни варианта за разрешаване на проблема – без извършване на реконструкция, при което са възможни спорове при отчитането на потребената вода, при евентуален ремонт или смяна на водомер, както и втори вариант, който трайно би разрешил поставения проблем, а именно с реконструкция, така че водомерът на г-жа В. да бъде свързан след общия водомер в съответствие с изискванията на Наредба № 4.

При така установената фактическа обстановка Административен съд – София град, III отделение, 75 състав намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт,

поради което е допустима. Разгледана по същество същата е основателна.

Основателни са възраженията в жалбата за допуснати процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон, които нарушения съдът намира за съществени до степен да компрометират валидността на издаденото от КЕВР решение, независимо, че е спазено изискването за кворум съгласно приложимите редакции на чл. 13, ал. 3 и чл. 11, ал. 1 ЗЕ. Това е така, т.к. при същите факти, без да събира нови доказателства и без да вземе под внимание даденото от АССГ и ВАС тълкуване на приложимите законови разпоредби, КЕВР с ново Решение № Ж-681/06.10.2021 г. повторно е прекратил административното производство, образувано по жалбата от 27.11.2018 г., подадена от В. В. срещу [фирма].

С решение № 559/30.01.2020 г., оставено в сила с решение № 2338/19.02.2021 г. на ВАС, АССГ е приел, че КЕВР не е извършила проверка и не е събрала всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата съобразно изискванията на чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3/2013 г. Касационната инстанция е споделила мотивите на първостепенния акт, че жалбата на В. В. срещу ВиК оператора попада в предметния обхват на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ и чл. 142, ал. 1, т. 1 от Наредба № 3. Поради това и органът дължи обстойна проверка за изясняване на обстоятелствата, свързани с наличието на въведен в експлоатация законен строеж, изпълнението на строежа в съответствие с одобрените проекти (противно на посоченото в становището на оператора), разрешаването на спора, относно осигуряване на достъп за извършване на разрешени действия по водоснабдяване на обекта по съдебен ред, с влязло в сила съдебно решение, изпълнено по реда на образувано и прекратено изпълнително дело в частта за водоснабдяването на имота и свързването на ВиК инсталацията в имота, съгласно одобрен инвестиционен проект, както и в съответствие с изискванията на ВиК оператора. Посочено е, че след анализирането на тези обстоятелства КЕВР дължи произнасяне по същество със задължителни указания до оператора, т.е. обявявайки прекратяването на преписката за незаконосъобразно съдът е приел, че жалбата е допустима и е върнал преписката именно да се продължи процедурата пред административния орган по 147, ал. 2 от Наредбата. Обратното не следва от постановеното връщане на преписката, т.к. правомощията на съда при отмяна на административния акт са да реши делото по същество, но само когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган. В хипотезата на чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 единствено КЕВР може да спомогне за разрешаване на спора, като в рамките на своята оперативна самостоятелност формулира задължителни указания към ВиК оператора и определя подходящ срок за изпълнението им.

По поделото е приложено влязло в сила решение № 1421 от 31.05.2012 г. на Административен съд – Варна по адм. дело № 381/2012 г., с което е отхвърлена жалбата на Ц. Р. (собственик на апартамента на трети етаж) срещу Заповед № ДК-10-СИР-61/30.11.2011 г. на началник РДНСК - Североизточен район. Със заповедта е потвърдено издаденото Разрешение за строеж №О-54/07.06.2011 г. на главния архитект на Район "О." при [община] за строеж, представляващо промяна предназначение и вътрешно преустройство на сушилно помещение на четвърти мансарден етаж, ведно с одобрения инвестиционен проект. Прието е, че инвестиционните проекти за преустройството отговарят на изискванията на чл. 142, ал. 5 ЗУТ, изготвени са в съответствие с чл. 169, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ, съгласувани са и са одобрени при изпълнение на изискванията на чл. 143, ал. 1, т. 1 и 3 ЗУТ. Съобразно одобрените строителни книжа към това разрешение, водозахранването на жилището

на В. е следвало да стане като се използват ВиК-щранговете, преминаващи през жилището на собственика на долния етаж, което не налага промяна нито в общите части на сградата, нито промяна на ВиК захранването в апартамента на В.. Захранването е следвало да стане чрез свързване с тръбите на ВиК инсталацията в апартамента на ет. 3. Съгласно становище по част ВиК не се предвижда промяна на съществуващото ВиК захранване.

С друго решение № 176 от 4.11.2014 г. по гр. д. № 416/2014 г., постановено по иск по чл. 109 от Закона за собственикът, Апелативен съд – В. е осъдил собственикът на долния етаж - Ц. Р., да преустанови действията, с които пречат обективно упражняване правото на собственост на ищцата В. С. В. /прекъсване на водозахранването на имота й, находящ се на четвърти мансарден етаж в жилищната сграда на [улица], № 18, [населено място] с идентификатор 10135.1507.910.1.8 по КККР на [населено място]/. Постановено е да се осигури възстановяването на това водозахранване като се даде достъп за възстановяване на водоснабдяването в имота на В. С. В. чрез свързване с ВиК - инсталацията в имота на ответницата, съгласно одобрения инвестиционен проект.

Горепосочените съдебни решения не са съобразени, макар и да са констатирани от КЕВР. Същите идват да покажат, че за изпълнение на инвестиционния проект по влязлото в сила, съдебно потвърдено, разрешение за строеж е било необходимо, както собственикът на долния етаж да възстанови водоподаването, така и ВиК операторът да съобрази поведението си, като извърши „пломбиране на водомера“, без възможност за последния да дава указания за ново „подвързване“ в противоречие на съдебните решения и одобрения проект, което на практика възпрепятства достъпа до услугата и присъединяването на обекта към съществуващата ВиК мрежа. Жалбата на В. е насочена срещу това условие, поставено от оператора като условие за достъп до услугата и пломбиране на водомера. Това поведение на ВиК оператора не е преценено от регулатора, а в действителност именно тези указания пречат достъпа до услугата, тъй като при одобрените строителни книжа те обективно не могат да бъдат изпълнени. Така вместо с решението си КЕВР да даде задължителни указания и да определи подходящ срок за изпълнението им спрямо [фирма], така както е указано в отменителното решение на АССГ, Комисията е постановила по същество същият прекратителен акт, който вече по силата на влязло в сила съдебно решение е бил обявен за незаконосъобразен.

Освен това, неправилно регулаторът е приел, че към първоначално внесената за разглеждане жалба с вх. № В- 17-30-14/27.11.2018г. е присъединена друга жалба, обективирана като оплакване в писмо с вх. №В-17-30-14/19.04.2021 г. Видно от съдържанието на това писмо, същото идва да покаже, че следствие на продължаващото бездействие на ВиК оператор за пореден път е прекъснатото водоподаването от страна на собственика на апартамента от долния етаж, откъдето е захранен с вода имотът на жалбоподателката. Последната основателно възразява, че оплакването е срещу бездействието на ВиК оператора, макар и във връзка с действията на трето лице.

При това положение съдът намира, че е налице хипотезата на чл. 177, ал. 2 АПК, съгласно която актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Обстоятелството, че в новото решение, предмет по настоящото дело, са доразвити и конкретизирани мотивите и правните основания, посочени в първото /отменено/ решение, не променя

извода, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 177, ал. 2 АПК, защото фактическите основания за издаване на повторното решение /некомпетентност на Комисията да се произнесе по жалба вх. № В-17-34-14/28.11.2018 г./ са идентични с изложените в отменения акт, т. е. двата акта са с еднакво съдържание, тъй като с тях е постановено едно и също – десезиране на регулатора по повдигнатия с жалбата въпрос. Нещо повече, както в отменителното решение на АССГ, така и в решението на ВАС изрично е посочено, че този въпрос е свързан именно с достъпността до водоснабдителните услуги съобразно потреблението съгласно Общите условия и определената цена, поради което предвид регламентацията в чл. 1, ал. 1 ЗРВКУ и чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ, компетентността на КЕВР да разгледа жалбата на В. произтича пряко от тях. Вместо това и въпреки регулаторните си правомощия, Комисията отново се е десезирала и е препратила преписката на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Последният от своя страна, видно от съдържанието на изпратеното до страните писмо, се е произнесъл с общо становище и препоръки, с които отново не е разрешен въпроса с изграждането на вътрешната водопроводна мрежа и осигуряването на водоснабдяването в имота на жалбоподателката в съответствие с влезите в сила строителни книжа и постановени съдебни актове.

Процедирането на Комисията в противоречие с указанията по влязлото в сила решение на АССГ, потвърдено от ВАС, обуславя нищожността на повторно издадения при идентична фактическа обстановка акт на основание чл. 177, ал. 2 АПК. От влизане в сила на отменителното съдебно решение /19.02.2021 г./, до издаване на процесното Решение № Ж-681/06.10.2021 г. не са настъпили нови обстоятелства, които да не са обхванати от предмета на адм. дело № 11349/2019 на АССГ. На практика след отменителното съдебно решение КЕВР се е ограничила до провеждането на кореспонденция с ВиК оператора, който е навел факти и обстоятелства, обсъждани и при първоначално издаденото от регулатора решение. Съдът намира, че съдържанието на Решение № Ж-681/06.10.2021 г. и извършените действия, които са напълно идентични с тези от предходно проведеното административно производство, сочат на нарушение на чл. 177, ал. 2 АПК, а и на принципа по чл. 6, ал. 5 АПК, задължаващ административните органи (в т.ч. и КЕВР) да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Основателно е и възражението във връзка със забавеното произнасяне на КЕВР, с което жалбоподателката обосновава искането до съда за определяне на срок съгласно чл. 174 АПК. От всички приобщени към преписката документи се установява, че от придобиване на имота през 2009 г. оспорващата е поставена в невъзможност да го ползва пълноценно, като е била принудена да води различни административни процедури, съдебни и искиви производства, за да възстанови водоснабдяването на имота си. Съобразно одобрените и влезли в сила строителни книжа това може да се случи единствено от съществуващите вертикални щрангове на жилищната сграда от третия етаж, без да се налага реконструкция на съществуваща сградна водопроводна или канализационна инсталация, достигаща до имота на жалбоподателката. Независимо от водените съдебни дела въпросът с водозахранването на имота не е бил разрешен, за което и ВиК операторът е отказвал съдействие. По тази причина още през 2018 г. В. В. е сезирала КЕВР, която осъществява регулирането на дейностите на водоснабдителните и канализационните услуги в съответствие с разпоредбите на ЗРВКУ. Регулаторният орган отказва да се

произнесе (Решение № Ж-82/07.02.2019 г.), а след това, в противоречие с влязлото в сила отменително съдебно решение, отново се десезира, препращайки преписката на друг административен орган. Последният се произнася с препоръки, които отново не разрешава въпросът и жалбоподателката като собственик на имот продължава да е поставена в невъзможност да го ползва.

При това развитие на правоотношенията съдът намира за необходимо да припомни Препоръка Rec (2003) 16 на Комитета на министрите на държавите-членки относно изпълнението на административните и съдебни решения в областта на административното право, която стъпва на принципната позиция, че ефективността на правосъдието изисква съдебните решения в областта на административното право да не само да бъдат изпълнени, но и да се изпълнят в разумен срок. Това становище намира израз и в практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ). В т. 27 от Решение от 06.09.2018 г. по Дело „У. и Сеид срещу България“ Съдът посочва, изпълнението на окончателно решение, постановено от който и да е съд, трябва да се разглежда като неразделна част от “процеса” по смисъла на чл. 6 от Конвенцията, и необосновано голямо забавяне в изпълнението на решение със задължителна сила може да наруши Конвенцията (вж., наред с много други решения, В. v. Р., № 59498/00, § 34, ЕСПЧ 2002III; М. срещу България, № 39609/98, § 54, 30 септември 2004 г.; У. N. I. v. Ukraine, № 40450/04, § 51, 15 октомври 2009 г.). По същия начин невъзможността на даден жалбоподател да получи своевременно изпълнение на решение в негова полза представлява намеса в правото на мирно ползване на притежанията, както е посочено в чл. 1, първи параграф, първо изречение от Протокол № 1 (вж. У. N. I., цитирано по-горе, § 52). В такъв смисъл са и други осъдителни решения на ЕСПЧ по дела: „М. и други срещу България“ (Решение от 03.12.2009 г.); „Т. срещу България“ (решение от 27.05.2010 г.); „Д. Я. срещу България“ (Решение от 31.03.2012 г.); „Х. срещу България“ (Решение от 16.07.2013 г.); „С. и Т. срещу България“ (Решение от 26.11.2013 г.); „В. срещу България“ (Решение от 09.06.2015 г.), в които ЕСПЧ е недвусмислен в позицията си, че принципът на сигурност в юридическите отношения изисква окончателното решение на всеки спор от съдилищата да не бъде оспорвано (Б. с. Румъния [GC], по 28342/95, § 61, CEDH 1999 - VII, Кехая и други с. България, номера 47797/99 и 68698/01, §§ 68-70 et 74, 12 януари 2006 г.), освен ако това се налага по съществени и императивни причини (Р. с. Русия, по 52854/99, § 52, CEDH 2003- IX). В конкретния спор такива обстоятелства не са налице.

В обобщение настоящият съдебен състав намира, че обжалваното Решение № Ж-681/06.10.2021 г. е нищожно. Издадено е противоречие с влязлото в сила отменително решение на АССГ, и доколкото жалбоподателката има право на своевременно разрешаване на въпроса с водоснабдяването на собствения ѝ недвижим имот, а оттам и безпрепятственото упражняване на правото на собственост, административният орган следва да бъде задължен съгласно чл. 174 АПК да се произнесе в двумесечен срок (А.: чл. 22, ал. 4 ЗЕ) от влизане в сила на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателно е своевременно заявеното от процесуалния представител на жалбоподателката искане за разноси, които следва да се възложат на КЕВР съобразно представените разходооправдателни документи за заплатена държавна такса от 10 лв. и 500 лв. –

адвокатско възнаграждение, съответстващо на фактическа и правна сложност на спора (в противоречие с възражението за прекомерност на процесуалния представител на ответника).

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, във вр. с чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № Ж-681/06.10.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по подадената от В. С. В. жалба с вх. № В-17-30-14 от 27.11.2018 г. срещу [фирма], при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в решение № 559/30.01.2020 г. по административно дело № 11349/2019 г. на Административен съд – София-град, оставено в сила с Решение № 2338/19.02.2021 г. по административно дело № 3457/2020 г. на Върховния административен съд - III отделение.

ОПРЕДЕЛЯ срок за проучване, разглеждане и произнасяне на преписката – два месеца след влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на В. С. В. с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] направените по делото разноски в общ размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок съобщението му.

На основание чл. 138 АПК същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: